

ליל שבת קודש פרשת ויצא ה'תשנ"ח

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מאד על פרשת השבוע ועל פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס' המדבר מהתעוררות השינה על ידי הצדיקים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, כתיב בפרשת השבוע (בראשית כ"ח), ויקץ יעקב משנתו ויאמר מה נורא המקום הזה, אין זה כי אם בית אלקים וזה שער השמים, ויש לומר בפסוק זו על פי הקדמת דברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס') שיש בני אדם שישנים את ימיהם, ואף שנדמה להעולם שהם עובדים את השם, ועוסקים בתורה ובתפילה, אף על פי כן כל עבודתם אין להשם יתברך נחת מהם, כי נשאר כל עבודתם למטה, ואין יכול להתרומם ולהתעלות למעלה, וצריכין הצדיקים לעורר אותם משינתם, ועל ידי זה נתגלה יראה גדולה, ומתחילים כולם לעסוק בתפילה, כי כל זמן שהיו בבחינת שינה, ולא שמעו התעוררות החכם, לא היו עוסקים בתפילה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תרומוס פרק א') סתם חרש אינו שומע ואינו מדבר, היינו מחמת שאינו שומע התעוררות החכם, לכן אינו מדבר אל הקדוש ברוך הוא בתפילה, אבל משזוכה לשמוע התעוררות החכם, נתעורר משינתו העמוקה, ואזי מתחיל לדבר אל הקדוש ברוך הוא, ולעסוק בתפילה כראוי, ואז נתגלה אליו יראה גדולה, כי מכיר שהשם יתברך עומד עליו ושומע תפלתו, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל, וזהו עיקר עבודת האדם, שיזכה לחיות חיים של התעוררות, ולא חיים של שינה, כי אדם שמסתובב בזה העולם, ואינו מכיר את הקדוש ברוך הוא, אף על פי שבגשמויות נראה כאילו הוא ער, אבל באמת מוחו ישן לגמרי, והוא נתון בתוך שינה עמוקה מאד, ואף על פי שלעיני בני אדם נראה כאילו הוא ער, והוא אוכל ושותה, וגם אפילו לומד ומתפלל, אבל באמת מוחו ישן לגמרי, ואין להקדוש ברוך הוא נחת מכל עבודתו, ולכן עיקר עצתו להתקרב אל הצדיק האמת שמכניס התעוררות דקדושה בכל מקורביו, ומקיץ אותם משינתם העמוקה, ואזי יתחיל להרגיש מעם אחר בימי חייו, היינו להרגיש מה נקרא חיים ניעורים, ויהיה נפתח פיו לדבר אל הקדוש ברוך הוא בקביעות עצום, ואזי ירגיש יראת השם יתברך על פניו תמיד, אשרי לו.

וזהו ויקץ יעקב משנתו, היינו כשאיש הישראלי זוכה להקיץ ולהתעורר משינתו העמוקה, אזי ויאמר אכן יש ה' במקום הזה, שזוכה להכיר שהקדוש ברוך הוא עומד עליו ממש, והוא יתברך עמו ואתו ואצלו, אפילו במקום השפל שהוא נמצא

בה, כי עד עכשיו חשב שהוא כל כך רחוק ממנו יתברך, אבל עכשיו הוא יודע אכן יש ה' במקום הזה, שהקדוש ברוך הוא נמצא שם ממש, רק שמקודם ואנכי לא ידעתי, היינו האנוכיות והישות שלי עיכב אותי מלדעת את זה עד עכשיו, וכמבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ב), שכשיש לאדם ישות וגיאיות אזי הולך לו הכל שלא כסדר, אבל מיד שמבטל את עצמו אליו יתברך, הולך לו הכל כסדר, עיין שם, וזהו ואנכי לא ידעתי, היינו שהאנוכיות שלי, ומה שהייתי ישן עד עכשיו בשינה עמוקה, זה מה שעיכב אותי מלדעת שהקדוש ברוך הוא עד כאן, אבל עכשיו על ידי שאיש הישראלי נתעורר משינתו על ידי התעוררות דקדושה, שהוא ענין המראה הגדול שראה יעקב אבינו בחלומו, על ידי זה ויירא היינו שנתגלה עליו יראה גדולה, ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלקים וזה שער השמים היינו מקום התפילה, לעלות תפלתם השמימה, כמו שפירש רש"י ז"ל, כי מיד ששומע התעוררות דקדושה ונתגלה עליו היראה, הוא מתחיל לעסוק בתפילה להקדוש ברוך הוא, ויודע שזה צריך להיות כל עיקר עסקו תמיד, לדבר אל הקדוש ברוך הוא בתפילה ובהתבודדות, ולהיות ער בהתעוררות דקדושה תמיד, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים לצדיקים אמיתיים ולהתעורר משינתינו העמוקה, עד שנוכה לעסוק תמיד בתפילה ולהיות קשורים ודבוקים בו יתברך מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת ויצא ה'תשנ"ח

בשבת קודש בבוקר דיבור מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל, במעשה מחיגר, מעשה ג' דף נ"ח, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ושמע שהשמש עם הירח מדברים, והיה השמש קובל לפני הירח, באשר שיש אילן שיש לו ענפים רבים ופריו ועליו, האילן מרמוז על האדם שנמשל לעין השדה, וכמו שכתוב (דברים כ) כי האדם עין השדה, ויש לו ענפים רבים ופירות ועלים, היינו רמ"ח איברים ושם"ה גידים, שהם מכוונים כנגד רמ"ח מצוות עשה ושם"ה מצוות לא תעשה, וכל עיקר חיותם וקיומם על ידי המצוות והמעשים טובים שמקיימים עם איברי וגידיו הגוף.

וכל ענף וענף ופרי ועלה יש לו סגולה מיוחדת, שזה מסוגל לבנים וזה מסוגל לפרנסה, וזה מסוגל לרפואת חולאת זה, וזה לחולאת אחרת, כל אחד ואחד מסוגל לדבר אחר, כי כל מצוה ממצוות התורה מסוגל לדבר אחר, וכמוא בדברי חכמינו הקדושים בכמה מקומות, שבזכות מצות שילוח הקן זוכים לבנים, ובזכות כיבוד אב ואם זוכים לאריכות ימים, ובזכות מצות ציצית נשמרים מעבירה, וכן בשאר כל המצוות.

וזה האילן היו צריכין להשקותו, ואם היו משקין אותו היה מסוגל מאד, כי צריכין להשקות נשמות ישראל עם מימי התורה הקדושה, וללמד אותם כל פרטי ודקדוקי המצוות, וכן להכניס בהם התעוררות דקדושה לקיים המצוות בשמחה ובחיות גדולה, ואזי היו המצוות בוודאי מסוגלים מאד לכל דבר.

ולא די שאין אני משקה אותו אלא שעל ידי שאני מזריח עליו אני מייבש אותו, כי השמש הוא הארת אור אלקותו יתברך המאיר מאד בכל העולמות, והוא אור החכמה והשכל שיש בכל דבר (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א'), אבל האור הזה גדול מאד, וצריכין צמצום כדי לקבל אותו, שהוא אור הלבנה שהוא הצמצום, היינו האמונה הקדושה, שאדם מסלק את דעתו לגמרי וסומך על אמונה פשוטה בו יתברך, שבוודאי יש בכל דבר אור אלקותו יתברך, ואף על פי שלעת עתה אינו זוכה להשיגה על בוריה, אבל הוא מאמין באמונה שלימה שנמצא האור הזה, וכשאדם חזק מאד בצמצום האמונה הקדושה, אזי אחר כך לאט לאט יכול לקבל אור השמש שהוא החכמה והשכל שיש בכל דבר, וזה מה שקבלה השמש לפני הלבנה, שאורה הגדול בלי שום צמצום, מעוזר אינו האדם, ובמקום להשקות אותו הוא מייבש אותו לגמרי.

ענתה הלבנה ואמרה, אתה דואג דאגות אחרים, אני אספר לך עסק שלי, היות שיש לי אלף הרים וסביבות האלף הרים יש עוד אלף הרים, ושם מקום שדים, כי הלבנה היא כח הצמצום של האמונה הקדושה, ולכן סביבה יש אלפיים הרים, שהם האלפיים אמה של תחום שבת שהוא הצמצום לא לצאת מתוך גבולי הקדושה, כי רשות היחיד הוא רשות יחידו של עולם היינו מקום השכינה כמובא בתיקוני זוהר (תיקן ס"ז), ורשות הרבים הוא מקום הקליפות והשדים, ולכן אסור בשבת להוציא מן רשות היחיד לרשות הרבים, או מן רשות הרבים לרשות היחיד, כדי לא לעשות עירבוב ובלבול בין הרשויות, ואפילו גם ברשות הרבים בעצמה אסור ללכת יותר מאלפיים אמה, כי במקום הקליפות והשדים בוודאי צריכין צמצום גדול לא

לצאת מתוך גבולי הקדושה.

והשדים יש להם רגלי תרנגולים, ואין להם כח ברגליהם, ויונקים מרגליי, ומחמת זה אין לי כח ברגליי, כי בזמן שהלבנה שולט שהוא בחשכת לילה, אזי זמן שליטת הקליפות והחיצונים, וכמו שכתוב (תהלים ק"ד) תשת חשך ויהי לילה בו תרמוש כל חיתו יער, כי אף על פי שמצד אחד בוודאי צריכין אור הלבנה לצמצם ולכסות על בהירת אור השמש, אבל מצד שני דייקא מחמת החושך וההסתרה, יש להשדים והרוחות כח ושליטה, והם יונקים מן הרגלים של הלבנה, היינו מן המדריוגות התחתונות והנמוכות של הקדושה, וכמו שכתוב (משלי ה') רגליה יורדות מוות, כי אצל אלו שעדיין אינם חזקים כל כך בעבודתם ובאמונתם, יש להשדים והרוחות תפיסה ואחיזה בהם.

ויש לי אבק, היינו פול, שהוא רפואה לרגלי, ובא רוח ונושא אותו, כי בוודאי יש אבק קדוש, שהוא אבק רגליהם של הצדיקים, שיכולים לרפאות כל אלו שנתפסו בידי השדים ורוחות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים, (אבות א') הוי מתאבק בעפר רגליהם של תלמידי חכמים, כי כשאדם זוכה להתקרב לצדיקים אמיתיים בוודאי יהיה לו רפואה שלימה מכל תחלואי נפשו וגופו, אבל יש רוח שבא ונושא אותו, היינו רוח סערה של לשון הרע ורכילות שגורם מחלוקת גדול על הצדיקים, ומונע בני אדם מלהתקרב אליהם, וזהו עיקר צערה של הלבנה שקובלת לפני החמה, שיש רוח סערה של מחלוקת שבא ומפורת האבק הקדוש של הצדיקים, ולכן קשה מאד לבני האדם להתקרב אליהם, והשם יתברך יזכינו להיות מקורב תמיד לצדיקים אמיתיים, ולהתאבק תימד בעפר רגליהם, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהיות דבוקים בו יתברך באמת מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת ויצא ה'תשנ"ח

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויין, דיבר מוהרא"ש ג"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מאד על פרשת השבוע ועל פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק א' סי' רל"ג המדבר מקדושת המחשבה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש ג"י, כתיב בפרשת השבוע, (בראשית כ"ח) ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשתיו וישכב במקום ההוא, ופירש רש"י, וישם מראשתיו, עשאן כמין מרזב סביב לראשו, שירא מפני חיות רעות, התחילו מריבות זו עם זו, זאת אומרת עלי יניח צדיק את ראשו, וזאת אומרת עלי יניח, מיד עשאן הקדוש ברוך הוא אבן אחת, וזהו שנאמר ויקח את האבן אשר שם מראשתיו, עיין שם, ויש לדקדק מה הועיל ליעקב לשום האבנים סביב לראשו, הלא החיות רעות יכולים לאכול גם את שאר גופו ואת רגליו, וגם למה היה המריבה על מי ישים יעקב דייקא את "ראשו" עליהם, ויש לומר בביאור הדברים, ובביאור יתר מקראי קודש אלה, על פי המבואר בדברי רביז"ל (ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' רל"ג), כשמתגברים על האדם מחשבות רעות והרהורים, והוא מתחזק ומתגבר עליהם ומנצח אותם, יש להקדוש ברוך הוא תענוג גדול מזה, והוא יקר מאד בעיני השם יתברך, כמשל שיש אצל המלכים לפעמים ביומא דפגרא, הם מניחין כמה חיות שינצחו זה עם זה, והם עומדים ומסתכלים ויש להם תענוג גדול מן הנצחון, כמו כן המחשבות הם באים מבחינת החיות, ומחשבות קדושות הם בחינת חיות מהורות, ומחשבות רעות הם בחינת חיות ממאות, ומניחים בכוונה מלמעלה שינצחו זה עם זה, ויש להקדוש ברוך הוא תענוג גדול כשהאדם מתגבר על החיות ממאות ומנצח אותם, עיין שם, כי הגה זהו עיקר עבודת האדם בזה העולם, שיזכה לקדש את מוח מחשבתו, ותמיד רק יחשוב מחשבות קדושות ומהורות, כי עיקר היצר טוב הם המחשבות טובות, ועיקר היצר הרע הם המחשבות רעות (ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' מ"ט), כי היצר טוב מייצר ומצייר טוב במחשבת האדם, ואומר לו שהכל טוב, והכל יהיה טוב, ואין לך להרהר אחר מדותיו של הקדוש ברוך הוא, כי הכל לטובה, ומכל שכן אין לך להרהר הרהורים רעים ומחשבות זרות חס ושלום, מה שאין כן היצר הרע מייצר ומצייר רע במחשבת האדם, שהכל רע, והכל יהיה רע, והכל חשוך ומר, ועל ידי זה מכנים בו מחשבות זרות והרהורים רעים רחמנא ליצלן, ובוה תופס את האדם ברשתו הממאה, ולכן עיקר עבודת האדם לקדש מוח מחשבתו ולהגביר מחשבות טובות על מחשבות רעות, ובכל פעם שנכנס בו איזה מחשבה

רעה חס ושלוֹם, תיכף ומיד ידחה אותו עם מחשבה טובה, ויחשוב שבוודאי יעזור לי הקדוש ברוך הוא בכל ענין ויהיה טוב, ויידע שמלמעלה שולחין לו מחשבות רעות כדי לראות איך יתגבר כנגדם וינצח אותם, וכדוגמת תענוגי מלכים, שמניחים החיות להתגרות זו בזו לראות מי ינצח, וכן מלמעלה רוצים לראות איך אדם יתגבר על מחשבות רעות אלה, וידבק את עצמו בו יתברך.

והנה עיקר הדרך שזוכין לקדושת המחשבה הוא על ידי קדושת שבעת הנרות (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' בא), היינו שיקדש את עיניו, אזניו, חוטמו ופיו, שהם נקראים שבעת הנרות, ועל ידי זה יהיה שלהבת לבו עולה מאליה, ויהיה לו מחשבות קדושות תמיד, היינו שישמור את עיניו מראות ברע, ויכוון את עיניו להסתכל רק על האלקות שיש בכל דבר, היינו על החכמה והשכל שיש בכל דבר (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א'), כי בכל דבר יש כוונה עליונה למה הקדוש ברוך הוא ברא אותו, וכשאדם מכוון עיניו לראות את האלקות שיש בכל דבר, ועוצם עיניו מראות ברע, זה נקרא קדושת העינים, וכן יאטום אזניו מלשמוע רעה, ויהיה לו אמונת חכמים התלויה באזניים, וכמו שכתוב (משלי כ"ב) שמע דברי חכמים, כי בלי אמונת חכמים האדם תועה מאד בזה העולם ואינו יודע כלל איך לשים עצה לנפשו, כי אינו יודע את דרכי העבודה ומה עליו לעשות, אבל כשזוכה לאמונת חכמים ולהאמין בצדיקים אמיתיים, אזי הם מדריכים אותו בדרך הישר ונותנין לו עצות והנהגות טובות על כל דבר, עד שיוציא משפטו לאור (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"א), וכל זה נקרא קדושת האזניים, וכן קדושת החוטם, היינו שיהיה לו אריכת אפיים, וישמור עצמו מכעס וקפידות, כי על ידי אריכת אפיים זוכין לאמונה שלימה ולהמשיך על עצמו קדושת ארץ ישראל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קנ"ה), וכן קדושת הפה, שהוא שמירת הלשון, לא לדבר לשון הרע ורכילות ושאר דיבורים אסורים, כי דיבורים אלו עושים רוח סערה במוח האדם, וכמו שכתוב (תהלים קמ"ז) רוח סערה עושה דברו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ח), רק יכניס כל דיבורי פיו בתורה ובתפילה, ואזי יהיה לו פה קדוש באמת, והנה על ידי שאדם מקדש שבעת נרות אלו, הוא ממשיך על עצמו קדושת המחשבה, עד שמוח מחשבתו תמיד דבוקה בו יתברך, ואזי בקל לו להגביר מחשבות טובות על מחשבות רעות, ויש להקדוש ברוך הוא תענוג גדול מזה.

וכל זה מרומז במקראי קודש הנ"ל, ויצא יעקב מבאר שבע, היינו כשאיש הישראלי יוצא מבאר שבע ומקדושת שבעת הנרות הנ"ל חס ושלוֹם, אזי וילך חרנה, שנמשך עליו חרון אפו של מקום חס ושלוֹם, כי עיקר התענוג והנחת רוח של השם יתברך הוא, כשאדם זוכה לקדש שבעת נרות אלו, ויש לו מחשבות טובות, ומנצח ומתגבר

על כל המחשבות רעות, אבל אם הם ושלום יוצא מבאר שבע, אזי נמשך עליו חרון אף, ואזי עיקר העצה הוא לעסוק בתפילה, ולבקש רחמים מהקדוש ברוך הוא שיזכה לחזור ולקדש את שבעת נרותיו, והעיקר תלוי בפה שהוא עבודת התפילה, יותר מן הכל, כי הפה נקרא פ'ני ה'מנורה, שכל שאר הנרות פונים אליו, כי עיקר הדרך להגיע אל קדושת שבעת הנרות הוא לבקש ולהתחנן הרבה מלפני הקדוש ברוך הוא שיזכה לקדש את כולם כראוי, וזהו ויפגע במקום, ודרשו על זה חכמינו הקדושים (מובא ברש"י שם), שתיקן יעקב אבינו תפלת ערבית, היינו שתיקן להתפלל אל הקדוש ברוך הוא אפילו בשעה שחושך ומר לאדם מאד, שהוא ענין חשכת לילה, וילן שם כי בא השמש, היינו אפילו שבא ונחשך השמש שהוא אור החכמה והשכל שיש בכל דבר (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א'), הצדיק אינו בורח משם ואינו מתייאש מעבודתו חס ושלום, רק אדרבה, גם שם הוא עוסק בתפילה, ומהפך את החושך לאור, כי העיקר הוא "דיבור אמת", שיאמר אדם את תפילתו כמו שהוא, היינו כפי החושך והמרירות המסבבים אותו, וזה נקרא "דיבור אמת", ואזי הדיבור אמת מאיר לו לצאת מתוך החושך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ק"ב), וזהו, ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו, היינו שלקח האבנים שהם אותיות התפילה הנקראים אבנים, וכמו שכתוב (דברים כ"ז) אבנים שלימות תבנה את מזבח ה' אלקיך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י"ח), מן המקום שהיה שם, היינו מתוך החושך והמרירות שמצא את עצמו, וישם מראשותיו, וכמו שפירש רש"י, שעשאם מרוב סביב "ראשו" לשמור עצמו מן החיות רעות, כי החיות רעות הם המחשבות רעות, וכדברי רביז"ל הנ"ל, ולכן היה צריך לשים האבנים, שהם אותיות התפילה, סביב לראשו דייקא, שלא יתן שום מחשבה זרה וחיצונה ליכנס לתוך מוחו חס ושלום, רק יתגבר עם מחשבות טובות עד שיזכה לקדושת שבעת הנרות באמת, וזהו וישכב במקום ההוא, וישכב נומרקיון וי"ש כ"ב כמובא בתיקונים (תיקון י"ח), היינו שמצא את כ"ב אותיות האל"ף בי"ת שיש גם במקומו שירד לשם, כי נתגלה לו על ידי הדיבור אמת שגם במקומו נמצא אלקותו יתברך, וכל עיקר תענוגו יתברך לראות איך אדם יתגבר על המחשבות זרות, ויכניס עצמו לתוך מחשבות טובות וטהורות וייצר לעצמו רק טוב, והשם יתברך יזכינו לקדושת וטהרת המחשבה, ונזכה להיות דבוקים וקשורים בו יתברך תמיד מעתה ועד עולם אמן ואמן.

